

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 10 maja 2018 r.

Pozycja 80

POSTANOWIENIE z dnia 21 grudnia 2017 r. Sygn. akt Ts 252/16

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Julia Przyłębska,

po wstępnym rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym skargi konstytucyjnej B.K. w sprawie zgodności:

ustawy z dnia 26 maja 1982 r. – Prawo o advokaturze (Dz. U. z 2016 r. poz. 1999, ze zm.) z art. 13, art. 17, art. 20, art. 24, art. 30, art. 31 oraz art. 32 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej,

p o s t a n a w i a:

odmówić nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej.

UZASADNIENIE

W skardze konstytucyjnej wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego 3 grudnia 2016 r. (data nadania), uzupełnionej pismami z 23 stycznia i 15 marca 2017 r., B.K. (dalej: skarżący) zarzucił, że ustawa z dnia 26 maja 1982 r. – Prawo o advokaturze (Dz. U. z 2016 r. poz. 1999, ze zm.) jest niezgodna z art. 13, art. 17, art. 20, art. 24, art. 30, art. 31 oraz art. 32 Konstytucji.

Zdaniem skarżącego, zakwestionowany przez niego akt prawny narusza konstytucyjne „zasady zawodu adwokata”.

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

Na podstawie art. 9 ust. 1 ustawy z dnia 13 grudnia 2016 r. – Przepisy wprowadzające ustawę o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym oraz ustawę o statusie sędziów Trybunału Konstytucyjnego (Dz. U. poz. 2074) do postępowań przed Trybunałem wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. poz. 2072; dalej: u.o.t.p. TK) stosuje się przepisy tej ustawy. Skoro postępowanie zainicjowane skargą skarżącego nie zostało zakończone do 3 stycznia 2017 r., tzn. dnia wejścia w życie u.o.t.p. TK, to zarówno wstępne, jak i merytoryczne rozpoznanie tej skargi określają przepisy u.o.t.p. TK.

Zgodnie z art. 61 ust. 1 u.o.t.p. TK skarga konstytucyjna podlega wstępnemu rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym. Służy ono wyeliminowaniu – już w początkowej fazie po-

stępowania – spraw, które nie mogą być przedmiotem merytorycznego rozstrzygnięcia. Trybunał wydaje postanowienie o odmowie nadania skardze dalszego biegu, gdy nie spełnia ona określonych przez prawo wymagań, jest oczywiście bezzasadna, a także gdy zachodzą okoliczności, o których mowa w art. 59 ust. 1 pkt 2-4 u.o.t.p. TK.

W myśl art. 44 ust. 1 u.o.t.p. TK, w zakresie sporządzenia i wniesienia skargi konstytucyjnej oraz zażalenia na postanowienie o odmowie nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu, a także reprezentowania skarżącego w postępowaniu przed Trybunałem istnieje obowiązek zastępstwa skarżącego przez adwokata lub radcę prawnego, chyba że skarżącym jest sędzia, prokurator, adwokat, radca prawny, notariusz, profesor lub doktor habilitowany nauk prawnych.

Skarżący jest adwokatem, który – co podkreślił w skardze – został tymczasowo zawieszony w wykonywaniu czynności zawodowych. Zgodnie z art. 4d ust. 1 zdanie pierwsze prawa o adwokaturze, adwokat zawieszony w wykonywaniu czynności zawodowych nie może występować przed sądami lub organami państwowymi i samorządowymi (zob. także postanowienie Sądu Najwyższego z 10 stycznia 2006 r., sygn. akt V KK142/05, Lex nr 172204).

W tym stanie rzeczy Trybunał stwierdza, że zgodnie z art. 44 ust. 1 u.o.t.p. TK, skarżący nie jest podmiotem legitymowanym do sporządzenia we własnym imieniu skargi konstytucyjnej.

Skoro wniesiony środek prawny nie spełnia podstawowego warunku przyjęcia go do rozpoznania, to wydanie merytorycznego orzeczenia jest niedopuszczalne.

Niezależnie od powyższego Trybunał zwraca uwagę na to, że w myśl art. 79 ust. 1 Konstytucji warunkiem rozpoznania skargi konstytucyjnej jest wydanie na podstawie zaskarżonego aktu normatywnego wyroku, decyzji lub innego rozstrzygnięcia, w którym orzeczono ostatecznie o konstytucyjnych wolnościach, prawach lub obowiązkach skarżącego. Wprawdzie przedmiotem kontroli w postępowaniu skargowym jest kwestia zgodności z Konstytucją objętego skargą aktu normatywnego niemniej, wcześniejsze wydanie „ostatecznego orzeczenia” przez sąd bądź organ administracji publicznej jest warunkiem *sine qua non* zainicjowania tej formy kontroli przed Trybunałem Konstytucyjnym. Wynika to z przyjętej przez polskiego ustrojodawcę konstrukcji skargi konstytucyjnej, zgodnie z którą instytucja ta służy uruchomieniu postępowania o charakterze nadzwyczajnym i subsydiarnym w stosunku do innych środków i procedur ochrony konstytucyjnych wolności i praw skarżącego. W związku z tym ustawodawca zobowiązał wnoszącego skargę do dołączenia do niej wyroku, decyzji lub innego rozstrzygnięcia (art. 53 ust. 2 pkt 1 u.o.t.p. TK), wydanego po wyczerpaniu drogi prawnej, o ile droga ta jest przewidziana (art. 77 ust. 1 u.o.t.p. TK). Podkreślenia wymaga także to, że skargę wnosi się w terminie trzech miesięcy od doręczenia skarżącemu prawomocnego wyroku, ostatecznej decyzji lub innego rozstrzygnięcia (art. 77 ust. 1 u.o.t.p. TK).

Jak wynika z uzasadnienia złożonej skargi, w sprawie skarżącego nie zapadło żadne konkretno-indywidualne rozstrzygnięcie legitymujące go do wystąpienia z tym nadzwyczajnym środkiem ochrony konstytucyjnych wolności i praw. Analizowana skarga nie spełnia więc podstawowego warunku określonego w art. 79 ust. 1 Konstytucji. Wydanie merytorycznego orzeczenia jest zatem niedopuszczalne.

Wskazane okoliczności – są zgodnie z art. 61 ust. 4 pkt 1 w związku z art. 59 ust. 1 pkt 2 u.o.t.p. TK – podstawą odmowy nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu.

W związku z powyższym Trybunał Konstytucyjny postanowił jak na wstępie.

POUCZENIE

Na podstawie art. 61 ust. 5 u.o.t.p. TK skarżącemu przysługuje prawo wniesienia zażalenia na powyższe postanowienie w terminie 7 dni od daty doręczenia tego postanowienia.